

in slikar Pavel Künl očisti plošči, da se zopet pokaže nepokvarjena slika.

Mala slika *sv. Katarine* je iz Gradca (32 × 20 cm). Jezus na Marijinem naročju podaje Katarini prstan. Na levici spodaj stoji angel z mečem.

Kranjski mecenat Edvard vitez Strahl imenuje v svoji knjižici: „Die Kunstzustände Krains 1884“, da se nahaja v njegovi zbirki v starološkem gradu pet oljnatih slik. Pisec teh vrstic je videl le omenjene štiri, in tudi sedanji lastnik, prejšnjega sin, ne vé za peto,

pač pa hrani še dve podobi s peresom in devet orazkov (Radierung) za oltarne slike na Nižje Avstrijskem in na Ogerskem.

Nedvomno se nahaja še kaka druga Schmidtova slika na Slovenskem, pa pisec teh vrstic ni mogel zvedeti za več slik, kakor jih je našel tukaj. Komur je sreča mila, da kaj več ve povedati o Schmidtovih slikah, naj blagovoli to objaviti v „Dom in svet“-u, ki smatra za svojo nalogo, da seznanja svoje rojake z umetninami na slovenskem ozemlju.

Trenutek vsak . . .

Sedel sem v senčnici na vrti,
Pri knjigi lepi, pa zaprti.
Vabila me je, naj bi bral,
Vabilu nisem se odzval . . .
Zvečer je bilo, v tistem časi,
Ko vest najraje se oglasi,
In kara nas in nas svari,
Če česa kdo prav ne stori.
Sinoči se mi je glasneje
Vzbudila kakor kdaj popreje
In mi duha motila je,
Tako mi govorila je:
Glej, jeden dan ti spet je zginil,
Kot drugi v prošlost je odrinil,
Li storil vse si ti ta dan,
Kar bil storiti si dolžan?
In ako zvršil si dolžnosti,
Li meniš, da je to že dosti?
Za kar ti Bog je dal močij,
Vse zvrši, potlej se počij!
Pa odgovóri zdaj sam sebi:
V tem časi, kar živiš, mar ne bi
Ti lahko storil bil vse več,
Ko bolj bi vnet bil in goreč?
Li nič več se ne zdé ti lepi
Načrti tvoji in naklepi,
Ki si snoval jih in koval,
Ko v zorni si mladosti stal?
Si li obetov že pozabil,
Da vsak trenutek boš porabil
Domovju v prid, domovju v rast
In Bogu svojemu na čast? . . .
Tako mi vest je govorila
In karala me in svarila.
Tedaj je bilo mene sram,
Saj moral sem priznati sam:

Mnog dan mi je brezpriden zginil,
Vse več lahko bil bi učinil,
Ko bi le boljše volje bil,
Ko čas bi rabil bolje bil! . . .
Pa spet sem jel se z dobo mlado
Tolažiti in z lepo nado,
Da dolgo še lahkó živim
In dosti dobrega storim.
Saj dolgo vleče se življenje
In njega teža in trpljenje.
Ah, predno me objame smrt,
Bo dokončan vsak moj načrt;
Le proč s skrbjo in proč z vso brigo!
Dejal sem, . . . isti hip pa knjigo
Odprl sem jaz kar nehoté,
In kaj sem čital vse iz nje?

„Hitrejši so mi dnevi bili,
Kot gre tekar v največji sili,
Uzrli malo so dobrot,
Oblil pa jih je večkrat pot.
Sli memo hitro so ko ladje,
Ki nesejo v ptujino sadje,
In kakor orel, ki letí,
Da tečne kje dobi jedí.
V težavah in pozemski reví,
Hitrejšo so mi prešli dnevi,
Kot tkavcu se pretrga nit
In v novič jo hití spojít.
Kot vetra silnega šumenje
Minilo meni je življenje,
Kot pride in miní oblak,
Tako premine človek vsak.
Vsak človek, od žené porojen,
Bo hitro kakor cvet pohojen,
Obstanka njemu tukaj ni,

Kot senca naglo odbeži.
 Odmeril Bog je za človeka
 Število mesecev, da teka,
 In mu postavil je mejé,
 Pa človek sam ne ve nič, kjé.
 In kaj potem, ko ukončan bo,
 Ko kakor cvet zatrt, pobran bo,
 Ko njega smrtna noč zatmè,
 Li delati bo mogel še?
 Prav kakor kadar veter dahne,
 Se potok posuši, usahne,
 S človekom bođe, ko zaspí:
 Poidejo mu vse močí . . .“

Dovolj mi je, dovolj zdaj bilo;
 Premišljal to sem besedilo.
 Tako ti piše mož trpin,
 Ki bil kot ti je žené sin;
 Ki po življenja težki dobi,

Spoznal je v pravi je podobi,
 Da naglo, naglo odbeži, —
 Kako pa misliš človek ti?
 Preradi zabijo, preradi
 Zemljani v lepi dobi mladi,
 Da treba je loviti čas,
 Če ne pa čas ujame nas . . .
 Sedel sem v senčnici na vrtil,
 Pri knjigi sem sedel odprti,
 Obhajal dušo mi je kes,
 Izpreobrnjen bil sem ves.
 In sklenil sem takrat slovesno,
 Da smatral bom življenje resno,
 Da delati bom koj začel,
 In to obljubil sem in del:
 Odslej porabil vsak bom časek
 V čast Bogu, domovini v hasek; —
 Trenutek vsak bo tvoj, Gospod,
 Pa tvoj, ti moj predragi rod!

M. Prelesnik.

Z doma.

(Spisal Ivo Trošt.)

(Dalje.)

Bližala se je zima, in mladi Brlinec je mirneje zrl v bodočnost nego kdaj prej. Včasih je pa zakašljajal poleg Pepine tako na glas, da ga je prestrašena pogledala. Tolažil jo je, da mora biti temu vzrok večkratni prepilih in pa premalo spanja.

Ko je videl na ulici domačina iz Slivja, se mu je nasmehnil in rekel, da mu je bolje nego očetu doma, in Slivjan, po njegovi obleki sodeč, mu je verjel. Vse to je pa delal Pepe navidezno, nalašč, da bi pokazal mačehi Lucijeti, kako malo mu je škodovala; a v srcu mu je vedno tlela iskrena želja po očetovem domu, po rojstveni hiši in domačem gospodarstvu. S to mislijo se je bavil še osobito potem, ko mu je povedal neki Slivjan, kako so se začeli prepirati pri Jeronimu Brlicu: ona hoče živeti kot svobodna gospa, soproga pa prezira in preklinja ter skrivaje ne zanemarja prejšnjih častilcev. Oče Brlinec zdihuje, ugovarja, opozarja na svoje župansko dostojanstvo, grozi, da pokliče sina domov ter mu oddá gospodarstvo in pojde sam v

— kot —. Lucijeta se mu pa smeje: „Ko bi mi bilo znano, da bom tako malo časa županja, bila bi rajša vzela sina nego očeta, ha, ha!“

Prepozno je spoznal Brlinec svojo zmoto.

Te žalostne novice so napolnile Pepetovo srce z veselo nado, katero mu je kalila samo brezozirna trpkost vsakdanjega življenja: vedno huje ga je davil kašel, vedno grjeje je pljuval, in vsled tega nekega dné doznal, da je brez službe, ker vsakdanji gostje v gostilni ne marajo bolehnega, sušičastega postrežnika.

„Nič drugače nisem mogel ukreniti, oprostite! Zeló nerad, a kruh je kruh, in zato vam moram odpovedati nadaljnje službovanje v svoji hiši“, pisal mu je gospodar za od-slovalo.

„A, kruh je kruh!“ je ponavljal, „da, kruh je kruh!“

Burja je pihala po tržaških ulicah, ljudje so se zavijali v gorko obleko in kriveči se v dve gubi hiteli po opravkih; a kogar ni